

L'U. F. N. R. triomfa en l'elecció d'un senador per Tarragona

!! VISCA CATALUNYA REPUBLICANA !!

Magistral discurs del diputat per Balaguer, En Felip Rodés, en el Parlament, contra la política imperialista de la monarquia espanyola al Marroc

!! Abaixa la guerra !!

Elecció d'un Senador per Tarragona

Triomf de l'Eduard Calvet

De cara a la victòria

Els comentaris que ahir es feien tant a l'Hotel Continental de Tarragona, com a bordo del «Teresa Fabregas», en el cafè del Centre i a la Unió Nacionalista Republicana, al Centre Federal i a l'Hotel d'Europa on els amics festejaven la victòria d'En Calvet valen la pena d'ésser extractats.

«On estem de la crisi republicana? Per on ve aquesta trágica absorció dels nacionalistes que han d'obrir els radicals fins a no deixar rastre d'una guerra catalana? Que ho preguntin al marqués de Grifol, a En Joan Maluquer, al pobre senyor Dascas, al «barro» governador de Tarragona, a En Caballé Goyeneche i a En Viciano. Un dels seus deia a l'escala de la Diputació quan els diputats es ficaven com pastors pel mig del remat entre les cautes compromissaris: Són masses, per poder-los guanyar.

En Calvet no ha tingut d'amagar en lloc el seu nacionalisme republicà per a que tots els republicans el votessin i amb quina alegria!

A Tarragona hi havia ahir quatre diputats republicans que treballaven per la candidatura d'En Calvet. Mes per damunt de les converses hi flotaven discursos i un nom: sense cap dels nostres amics s'havia d'entendre que ens atreïm a dir que el discurs d'En Rodés va guanyar ahir les eleccions.

«Quid, companys? A un partit que paga amb discursos així se li pot fer crèdit per una acta més.

Els compromissaris de Reus i els diputats provincials nacionalistes de Reus varen votar junts amb els amics d'En Nogués la candidatura d'En Calvet. És veritat que a l'altitud suaven de valent, i doncs l'aigua?

Ahir es va fer una cosa que el cronista considera com un primer pas. Per uns moments la qüestió local, municipal, el que no va sapiguer veure-ho així pitjor per 60 i per damunt de la qüestió local hi van planar coses més altes.

«Era una desconcertació? Tant de bó fos així! Les qüestions que's descomestionen comencen a estar en camí de solució. Es com moltes coses que si no les miréssim tant fixament les veurien millor.

Aquesta casa volem que sigui la casa de tots els republicans catalans. Avui ja passen tots per l'autonomisme: quan ens hagin vist a casa nostra, i hagin sentit la bona febre de bugada que hi fa la roba i la claretat del sol que les cau no s'escriurà de deixar-se dir nacionalistes.

Però mentrestant, republicans, aquí és casa vostra.

El dia que's penedits puguin anar a Roma també ho serà dels reformistes. Varen dir que's deixaven córrer lo de la República perquè no volien perdre el temps en lluites estèrils. I mentres els republicans se refin i donen l'espèrma d'una fe de vida que varen donar ahir a Tarragona ells van moixos amb el cap baix.

«Què no tenen ningú que's avisi que lo d'ahir a Tarragona va ésser un error polític monumental? Un partit que vol reformar la constitució de la monarquia, que vol convèncer al poble

de que pot democratitzar-se al país amb l'ajuda del rei, no pot aliar-se amb els que's fan solidaris de la política del 1909 per a combatre a un candidat republicà.

Feien llàstima.

El discurs d'En Rodés i la victòria d'En Calvet obren un ample marge d'unió als homes de l'Esquerra catalana. Seria una llàstima no aprofitar això més que per una agitació estèril. Un seguit de mitjans i viatges va bé per a donar un atac de nervis al país abans d'unes eleccions.

Ara hem d'aprofitar el temps per a una obra de restauració republicana. L'Assamblea del 31 de maig ha d'ésser una resolució que aixequi el nivell de les agües abans de que tornin amb més magestat que mai a seguir el seu curs.

Però per això hi hem d'ésser tots. Que vinguin els de fora amb la seva fe inquebrantable: que Barcelona es faci digna d'ésser la capital de Catalunya. Refem el vigor del nostre partit per a fer-ne un instrument d'acció.

Hem guanyat la senaduria de Tarragona en la persona del nostre amic l'Eduard Calvet. Això no té res de particular. No esperàvem altra cosa. Ha sigut un acte de justícia al costat del partit que tenia dret indiscutible al lloc de la vagança produïda per la mort d'un estimat correligionari; ha sigut la franca expressió d'un sentiment liberal victoriós; i ha sigut també un tribut als mèrits i prestigi del nostre candidat.

Per a l'U. F. N. R. i per a tots els veritables republicans autonomistes de Catalunya, és aquesta victòria una altra expressió ferma i decidida del nostre poble en pro de la puresa i de la llibertat del sufragi, de l'unió de tots els republicans, de l'eficàcia de la Mancomunitat i de l'acabament d'aquesta ignominiosa guerra del Marroc.

Hem fet sortir triomfant a En Calvet contra la coacció de la presència, a Tarragona, del candidat que despenya, i que no ha demitit, el càrrec de Fiscal del Suprem; contra les amenaçes del governador civil, que arribà a fer anar a buscar a quasi tots els compromissaris per la policia, amb ordre d'amar a proveir-se de la papereta en el propi Govern civil; i sobre tot contra l'apoi dels reformistes, d'aquests ignominiosos prostituts de l'ideal republicà, que, desvergonyidament, di guardant tant sols el pudor, corregueren tres dies per Tarragona treient el fel per la boca per a aconseguir un vot més en favor del candidat conservador senyor Maluquer i Viladot.

Hem lograt el triomf d'En Calvet amb l'ajuda i l'adhesió de tots els republicans que han depositat totes les diferències de qüestions locals per a unir-se en defensa de l'ideal comú. Hem fet triomfar a En Calvet perquè tota la província vol que la Mancomunitat adquireixi aquelles prerrogatives necessàries a les grans obres que ha de realitzar en aquella enclavada.

Hem fet triomfar la candidatura perquè és la senyera d'una obstinada oposició a la guerra del Marroc, enfront d'un home encasellat que s'acaba de declarar absolutament conforme amb la repressió maurista i col·labora a que segueixi la sangia de l'Africa.

Es una victòria pels nostres ideals i per la nostra política. És una esperança de resultats immediats per al nostre partit.

L'U. F. N. R., en aquesta hora triom-

fal, confirma la seva incontestable força democràtica, la transcendència de la seva política, l'alta i tutelar significació dels seus ideals inderrotables que furguen fins a lo més pregó de les arrels de l'ànima de Catalunya. El nostre partit, se redreça novament amb tota la magestat i l'eficàcia del sufragi popular. Això, és una gran esperança. El triomf d'ahir, és precursor de futures victòries per la democràcia nacionalista republicana.

Informació

Abans de l'elecció

Des del divendres arribaren a Tarragona nombrosos compromissaris que per manament de la llei devien acudir al registre d'actes.

Aquell dia i el dissabte, l'anàlisi era ja extraordinària per tots els carrers, pugent-se notar ben bé quel triomf del nostre candidat s'anava afirmant.

Mentres tant, els contraris reformaven les seves coaccions i els seus treballs inutils.

Els diputats a Cortes senyors Caballer i Dascas amb el quefe provincial dels conservadors marqués de Grifol, recorrien els carrers pidolant voles pel senyor Maluquer. Com que cast l'ingrés dels escollits havien de recórrer als bons oficis del governador. Aquest tot era fer anar amunt i avall la policia i la policia, que és febre a Tarragona, havia d'anar preguntant per l'un i l'altre. I és clar, és que havien d'anar al port els enviaven a la Catedral.

El diputat a Cortes per la circumscripció, En Julià Nogués, els del Vendrell, Torlosa i Barcelona senyors Carner, Marcell Domingo i Pere Corominas, acompanyaven a l'Eduard Calvet en ses visites a les persones més prestigioses de la població.

Els dignes diputats provincials senyors Guarro, Folch, Padró, Guasch, Borrell i molts altres amb el seu president, el nostre simpàtic Josep Mestres, acompanyaven també al nostre candidat.

A l'Hotel d'Europa, aon aquest s'hospitava, s'anaven rebent visites afectuoses de moltes representacions de la província.

Per tot arreu els nostres amics foren rebuts amb inequívocs manifestacions de simpatia.

Visites a les entitats polítiques. Gran miting.

El dissabte al vespre l'entusiasme ja evidenciava el triomf de l'endemà. El nombre de compromissaris arribà ja a la cast totalitat dels que tenien dret a la votació.

La presència dels nostres il·lustres diputats a Cortes fou motiu, de se s'organitzà desseguida una visita a les entitats polítiques de la ciutat.

Allavors En Calvet, fou entusiàsticament rebut a la Lliga Regionalista, amb el seu president al davant, senyor Aldafulla, canviant-se impressions sobre els resultats de la lluita.

A l'Unió Democràtica Nacionalista, fou rebut amb el mateix entusiasme per nombrosos socis que l'esperaven amb el digne president senyor Lloret.

D'alí passaren al Centre Republicà Democràtic Federal, aon el públic invadit de gom a gom l'espaiosa sala d'actes de la batalladora entitat.

Poguerem veure entre altres als estimats amics Mallot i Caballer i Franquet, que rebren al nostre candidat amb les atencions i cordialitats que's hi són pròpies.

Desseguida s'improvitzà un miting en el qual, prèvia un presentació del senyor Nogués, hi parlaren En Caballer i Franquet, En Pere Corominas, En Jaume Carner, l'Eduard Calvet i En Julià Nogués.

L'entusiasme que produïren els discursos fou extraordinari. Les acusacions al govern que feu En Corominas per a continuar la guerra del Marroc, les paraules de sensates i d'elogi al candidat d'En Carner, les manifestacions ben liberals i ben patriòtiques d'En Calvet i, sobre tot, les declaracions fonamentament i radicalment

republicanes d'En Nogués amb les fermes acusacions al comportament dels contraris, que formulà En Caballer i Franquet, foren un seguit d'ovacions i aplaudiments.

Ben entrada la nit era quan s'acabà aquest important acte després del qual la gentada que allí s'havia reunit companyà als oradors en entusiasta manifestació fins a l'Hotel.

L'elecció

Ahir matí, l'anàlisi per tot Tarragona era extraordinària. Per les fondes i caltes influències de compromissaris i de ciutadans de tot el districte que han vingut per a presenciar l'elecció era gran.

L'espectació anava augmentant per moments.

Malgrat la pluja que des de primeres hores de la matinada anà queient persistent i abundosa, no minava l'interès ni l'entusiasme de tots els ciutadans que's trobaven a Tarragona per a pendre part i presenciar la votació.

L'oficina electoral instal·lada a la Rambla, dirigida pels senyors Tarragó i Carbó, funcionava amb tota regularitat acudint-hi nombroses comissions per a entrar-se dels preliminars de la batalla.

El digníssim president de la Diputació, el nostre distingit amic i correligionari En Josep Mestres, des de les vuit del matí es trobava al seu despatx presidencial, unant els darrers detalls i rebent a nombrosos compromissaris arribats en els primers trens del matí, que passaven a saludar-lo.

Malgrat quel governador civil, senyor Antoni Tudela, havia enviat a buscar per la policia a tots els compromissaris per a donar-los instruccions i entregar candidatures oficials, varen ésser molts que feren cas omís de l'avis i no hi varen compareixer.

Al punt de les deu del matí, se va constituir la taula presidencial, ocupant la presidència el nostre estimat amic benivolent senyor Mestres.

A l'obrir-se les portes del saló de sessions de la Diputació, l'afluència de compromissaris i públic va ésser tan grossa que amb tot i la gran cabuda del saló varen quedar-se pels corredors de l'edifici i al defora! carrer gran nombre de persones. Als sillons que ordinàriament ocupen els diputats provincials, ademés de la cast totalitat d'aquells, hi vegerem també al candidat senyor Calvet, als nostres benivolents amics, senyors Jaume Carner, diputat pel Vendrell; Julià Nogués, diputat per Tarragona-Reus-Falset; Marcell Domingo, diputat per Tortosa; Pere Corominas, diputat per Barcelona; l'exregidor per Barcelona, senyor Juncosa i els nostres companys, Tarragó, Roig i Pruna i Cadenas que's personaren a Tarragona per a col·laborar a l'elecció. En un grup apart hi havien el senador conservador senyor Elías de Molins; el candidat derrotat per Roquetes senyor Barco i el diputat reformista per Gandesa, senyor Caballé Goyeneche.

El secretari de la Diputació anava cridant per ordre alfabètic de pobles als compromissaris i aquests compareixien, uns amb el cap alt convengués de la transcendència política que tenia per Catalunya el depositar el vot el nom de l'Eduard Calvet a l'urna.

Els altres, mitg confosos, esportuguts per la pressió oficial i mal aconcellats pels capitosos d'aquest partit reformista que ahir amb vergonyós i descarat contuberni apàrt obertament la candidatura monàrquica conservadora.

A mida que avançava la votació creixia més l'interès de la gran gentada.

De 215 compromissaris, prengueren part en la votació 213.

Al preguntar-se si faltava algú a votar i després d'haver votat el President, una remor general s'estengué pel saló.

Era el moment decisiu. Els dos secretaris prepararen les fulles per a començar l'escrutini i aquests començaren, uns amb el cap alt convengués de la transcendència política que tenia per Catalunya el depositar el vot el nom de l'Eduard Calvet a l'urna.

Els altres, mitg confosos, esportuguts per la pressió oficial i mal aconcellats pels capitosos d'aquest partit reformista que ahir amb vergonyós i descarat contuberni apàrt obertament la candidatura monàrquica conservadora.

A mida que avançava la votació creixia més l'interès de la gran gentada.

De 215 compromissaris, prengueren part en la votació 213.

Al preguntar-se si faltava algú a votar i després d'haver votat el President, una remor general s'estengué pel saló.

Era el moment decisiu. Els dos secretaris prepararen les fulles per a començar l'escrutini i aquests començaren, uns amb el cap alt convengués de la transcendència política que tenia per Catalunya el depositar el vot el nom de l'Eduard Calvet a l'urna.

Els altres, mitg confosos, esportuguts per la pressió oficial i mal aconcellats pels capitosos d'aquest partit reformista que ahir amb vergonyós i descarat contuberni apàrt obertament la candidatura monàrquica conservadora.

A mida que avançava la votació creixia més l'interès de la gran gentada.

Li fou bon xic difícil pòguer sortir del Palau de la Diputació, car el públic s'anava encavala estrenyer-li la mà lo mateix a ell que a En Jaume Carner que l'acompanyava.

Apet de la victòria

A la una, al voltant d'una llarga taula de l'Hotel Continental, prengueren seient nombrosos comensals, entre els que hi havia els senyors Figueras, de Vallfogona, Llavera, Miralles, Carretó Mallot, els regidors senyors Cavallé Franquet i Folch, els diputats provincials senyors Folch, Guarro i Padró, el president de la Diputació senyor Mestres, els nostres companys, Pere B. Tarragó, Cuadras i Roig i Pruna; el regidor senyor Juncosa i els diputats a Cortes senyors Julià Nogués, Marcell Domingo, Pere Corominas, Jaume Carner, i el senador electe i estimat amic l'Eduard Calvet.

Tot serví un esplèndid dinar d'ahir el qual hi regnà el major entusiasme.

Al final brindaren entusiàsticament i patriòticament, els senyors Juncosa, Marcell Domingo, Carner, Nogués i Calvet qui prometé un eloquent discurs d'agraïment per la seva elecció i oferint-se a tots els districte i als republicans catalans per a la defensa dels ideals patriòtics i liberals.

Durant l'acte ja's rebren molts telegrames de felicitació d'amics particulars i polítics de Barcelona: entre ells d'En Rodés, d'En Moles i de l'Hurtado.

Viatge i arribada

Després de dinar, en el exprés de València retornaren a Barcelona, els nostres companys Roig i Pruna, Cuadras, Pere B. Tarragó, el senyor Juncosa, el diputat provincial senyor Folch, el regidor de Reus senyor Fabregas, els diputats a Cortes senyors Nogués, Marcell Domingo, Carner, Corominas i el senyor Calvet. A l'arribar al baluard del Passeig de Gràcia, esperaven als expedicionaris la Junta Directiva del C. N. R. de Barcelona i representants de tots els centres del nostre partit, els companys de totes les Joventuts de Barcelona, nombrosos correligionaris, i la redacció en pès d'EL POBLE: CATALÀ. A l'arribar hi hagueren foris i entusiasme aplaudiments sentint-se molts visques a En Calvet el nou senador a Catalunya i a la República. L'una i l'altra s'organitzà una manifestació de molts correligionaris que's dirigí al C. N. R. del Carrer Pelai, entre aquests, hi vegerem els nostres amics Enric Vila, Planas Cadenas, J. Ramon Sureda, Ribera i Roig, Guillem, Cassimir Giralt, Pere Calvet, Francisco Bonet, Carles Zanni, Bernades, M. Miquel, Ribó, Mirats, Guix, Cadenas Carreño, Ayat Guardiola, Casanellas, Guarro, Mer i Guell, Josep Millet, Cortadeles, Joan Miquel, Josep Quer, Angel Rodríguez, Vilallana, Jaume Vinyals i altres i altres, fins a més d'un centenar.

El secretari de la Diputació anava cridant per ordre alfabètic de pobles als compromissaris i aquests compareixien, uns amb el cap alt convengués de la transcendència política que tenia per Catalunya el depositar el vot el nom de l'Eduard Calvet a l'urna.

Els altres, mitg confosos, esportuguts per la pressió oficial i mal aconcellats pels capitosos d'aquest partit reformista que ahir amb vergonyós i descarat contuberni apàrt obertament la candidatura monàrquica conservadora.

A mida que avançava la votació creixia més l'interès de la gran gentada.

De 215 compromissaris, prengueren part en la votació 213.

Al preguntar-se si faltava algú a votar i després d'haver votat el President, una remor general s'estengué pel saló.

Era el moment decisiu. Els dos secretaris prepararen les fulles per a començar l'escrutini i aquests començaren, uns amb el cap alt convengués de la transcendència política que tenia per Catalunya el depositar el vot el nom de l'Eduard Calvet a l'urna.

Els altres, mitg confosos, esportuguts per la pressió oficial i mal aconcellats pels capitosos d'aquest partit reformista que ahir amb vergonyós i descarat contuberni apàrt obertament la candidatura monàrquica conservadora.

A mida que avançava la votació creixia més l'interès de la gran gentada.

De 215 compromissaris, prengueren part en la votació 213.

Al preguntar-se si faltava algú a votar i després d'haver votat el President, una remor general s'estengué pel saló.

Era el moment decisiu. Els dos secretaris prepararen les fulles per a començar l'escrutini i aquests començaren, uns amb el cap alt convengués de la transcendència política que tenia per Catalunya el depositar el vot el nom de l'Eduard Calvet a l'urna.

Els altres, mitg confosos, esportuguts per la pressió oficial i mal aconcellats pels capitosos d'aquest partit reformista que ahir amb vergonyós i descarat contuberni apàrt obertament la candidatura monàrquica conservadora.

zot per la benemèria Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, i ahir, diumenge, en les citades escoles del districte de l'est, s'hi celebrà una festa en honor del seu estudiós i intel·ligent alumne.

El jove net Folch, és fill del company Josep i conserje des de la seva fundació del C. N. R. del carrer de Pelai.

No cal dir amb quina satisfacció endressem al bon company Folch, la nostra enhorabona.

IDEARI

HOMENATGE A

LEONARDO DA VINCI

RA anava a escriure, mogut per la suggestió d'un record: Leonardo a càr de Renart. El record és d'aleshores que Miquel-Angel va anar a passar uns quants dies a Terrassa. Quella, com a memorable commemoració de la visita, aquell horrible cartell tan lleig, tan noucentista, que plujava no sé quí. Creiem que Miquel-Angel era lleig, però d'una lleigesa elevada, resplandint de bellesa interna. El cartell aquest, el representa baixament lleig i atut, d'una lleigesa vulgar de carrer, de gipà de camins embuit de misèria i de vagabondatge. Si Miquel-Angel hagués sigut de la manera que l'imaginà aquell artista, no hauria pas passat a la posteritat.

Queda també de la visita, aquell dià tan xirota: «una vida de gran home és millor espectacle que una festa major». L'home que escrivé això deu viure trist, no-riu mai, no li agrada dançar, viu amagat, sense saber gaudir de la vida. El vostre amic, que és molt i tot de les Festes Majors i de les vides dels grans homes, resta escrutat i l'imaginar el seny que va unir en una màxima dues coses tan diferents, tan oposades, tan impossibles de comparar.

No, Leonardo no ha vingut a Barcelona. No tindrem la sorpresa de veure'l, de trobar-lo pels nostres carrers mostrant les seves barbes reverendes, el seu posat d'apòstol, la seva dolça bondat. No volem resplendir la llum del seu geni sobre'l seu front d'home, fet pols fa molts anys. Però hem vist resplendir la llum del seu geni sobre la seva obra que resta i restarà sempre.

Veu aquí com Barcelona no és tan afornada com la veïna Terrassa. Pels seus carrers, un Miquel-Angel afrosament lleig, passejava del braç d'algun figurant de la comissió d'obsequis, esportugut a la gent amb la seva cara tènica de suïcida.

Perdoneu aquest exordi. Diré, no que Leonardo da Vinci ha anat a càr de Renart, sinó que Renart ha anat a Leonardo da Vinci.

AMIC

El triomf parlamentari d'En Rodés

Va ésser tan gran l'espectació que va despertar a Barcelona el discurs adreçat al nostre amic En Felip Rodés, al matí i una altra a la tarda, d'EL POBLE, que ahir varem agotar dues edicions, una CATALÀ, que publicava la primera part del mateix.

Aquí, com a Madrid, com arreu d'Espanya, el parlament formidable d'En Felip Rodés, ha produït enorme sensació, essent el tema polític preferent dels ciutadans.

Entre els nostres correligionaris, l'entusiasme era indescriptible. Tot seguit s'ha parlat d'homenatjar bon se mereix En Felip Rodés proposant-se donar-li un banquet al qual hi assistirà la majoria dels representants a Cortes del nostre partit i les primeres figures de l'U. F. N. R. de l'acte projectat, que tindrà efecte quan En Rodés retorni de Madrid, aon va marxar ahir vespre per assistir a les sessions del Congrés, disposat a rectificar reformant les seves gravíssimes acusacions

contra la política funesta dels governs menàrguics en el nord d'Àfrica.

A l'estació, ahir vespre, varen acudir-hi molts correfonçadors després d'haver estimat amb el diputat per Balaguer.

La Festa de la Flor

La senyora donya Leonor Canalejas de Farga, presidenta del Comitè Suprem de la Federació Femenina contra la Tuberculosis, ens comunica el resultat pecuniari obtingut amb la simpàtica Festa de la Flor, per la avantsidita Federació promoguda.

Recaudació en les Escoles...	287'00
Donatius particulars...	715'40
Recaudació en els diferents llocs de venda de flors...	21.485'52

Com se veu el resultat no pot ésser més alentador, i del mateix en felicitam a les simpàtiques organitzadores de la Festa de la Flor.

Privilegi inexplicable

No pot ésser qualificada d'altre manera l'actuació de la Societat Agrícola del pla del Llobregat, la qual acopia en el seu entorn pagans dels pobles del baix Llobregat, no amb el fi d'entendre de fets quecom par a la classe en general sinó única i exclusivament per a recabar ventafes de la Comissió de Consums que ha permès entrar a tota hora a Barcelona amb els carros carregats de verdura i fruites, mentre que els pagès que no pertencien en aquesta mena de «trust» si vol entrar verdura o fruites a ciutat s'ha de concretar a l'hora que l'Ajuntament li designa o sigui a la una o a les dues segons el temps.

Aquesta Societat és conèixer que la dirigit un quans «vius» amb molta influència que cobren una quota trimestral i una pesseta pel carnet d'identificació que deuen exhibir en els emplaçaments de consums quan entren a ciutat.

Això sol constituir un privilegi que caldrà que la nostra Corporació Municipal esmenés puix és indubtable que a les seves espalles els directores d'aquesta societat fan un negoci que humanament no deu tolerar-se.

I per a corroborar d'una manera ferma a lo dit, cada vegada que algun associat els ha demanat comptes els classifiquen en dos articles únics: gastes per comissions i gastes imprevistos, sense detallar les pèrdues. Sinó és de deixar convencer i d'acord d'escriure en que constatsse la dita què de les comissions són per l'advocat i els imprevistos certs «regulats» per a persones qu'influencen per a que siguin assolats i que no és pot dir en que constatsse ni el nom de les persones obsequiades la que allavors tal volta no ens protegirien.

Davant de tan contundents explicacions els socis queden convençuts i satisfets i no truen d'escriure res més.

Empero aquests senyors en fan un altre de negoci i si bé el primer no perjudica més que als pagessos no associats, en canvi el segon perjudica greument els interessos comuns.

I és que procuren fer-se conèixer del personal dels fellets com a directors de la Societat de Agricultors i quan ve el temps de la fruita cal que s'hi tingui en compte la seva influència per a que els covis grans paguino com si fossin petits i d'aquest mode l'afavoridor pot comptar amb l'ajut i faran que passi tot el temps de la fruita al fellet ja que tan com bé als uns com a l'altre.

D'adon en podria donar raó però l'individu de consums que pens és aforador quan es constituït dita Societat amb l'ajut de cert regidor que amb molts de les noies va rebre un valors present-segons «La Publicitat»-conseguint que passés per segon de dos llaturs diferents la fruita.

Si aforador i demés personal no els hi tenen aquestes consideracions allavors procuren treure'ls i destinar-los en altres llocs únicament per a aprofitar-los.

Està vist que de continuar com fins aquí per més que apedregui per aquests senyors «vius» sempre tenen bona anyada.

MÉXICO

L'humanitarisme dels Estats Units

Necessitant els Estats Units un home que al mateix temps regenti Mèxic se cobrigui a les seves ambicions, l'han cercat, havent-lo trobat en la persona d'En Carranza.

Per aquest sol motiu, l'esmentat general ha pogut sostenir una lluita impossible i odiosa.

L'huerta governant sobre les regions més populoses i civilitzades, s'ha anat de vent i de desolat per En Wilson, que no s'ha volgut reconèixer, malgrat l'haver-ho fet algunes nacions europees.

En canvi l'esclutit, que per la seva impopularitat s'havia vist obligat a enlletir la seva bandera en la regió fronterera, més allunyada de la capital i la més desolada, hi troba l'ajut des aral dels indians, que l'han assolit d'armes i de tot lo necessari per a que aquesta revolució (i) se estengui ràpidament sobre tota la República. Però heus aquí la primera equivocació. L'exercit d'En Carranza no pugen avançar segons els seus desitjos, sols perjudicant al llatí, puix paralitzant les línies ferroviàries del Nord i amb això s'estancaja el comerç tant i el transport de les mercaderies augmenta el seu valor.

Era necessari avançar més i allavors se pensa que lo convenient era corres sobre la costa començant per Tampico, per a després caure sobre Veracruz i deixar d'aquesta forma embolletat a l'huerta, creant-li dificultats serioses perquè vegés obligat a abandonar la Presidència.

Totes aquestes maquinacions varen quedar ben a descobert, al veure que a Tampico eren els mateixos marins de guerra americans els qui feien el contrabandol. Al descobriment aquest i creient-se imminent la caiguda de Tampico en poder dels federals, varen preferir pendre Veracruz per a avançar tot lo temps perdut.

El resultat de totes aquestes maquinacions, han sigut les baixes i els crims comesos per les faccions d'En Zapata i En Villa, testaferrons d'En Carranza, sobre tots els estrangers. No bastaven els clams de les colònies estrangeres, que tenden de retrair-se de les poblacions on era imminent l'entrada dels acapallats d'En Zapata i no eren prous els rúbics comesos a Tórron i per arreu; no eren prous els incendis de Tampico; l'ambició tant i ve més l'eny i seguirà a la boja carrera, deixant fer, i obrant els segons la seva superbia els hi dicti.

I el prestigi que ràpidament adquireix Anglaterra i els bons oferts de l'Argentina, Brasil i Chile, rúbics suficients per seguir la veritable lliberació de Mè.

TEATRE

SOBRE'L TRIOMF DE LA XIRGU

La nostre primera actriu, el més gran prestigi de l'escena catalana, la gentl Margarida Xirgu, acaba de triomfar d'una manera esclatant a Madrid. Això creiem és un motiu de joia, de festa, per l'escena catalana, encara que, temporalment, l'ha abandonada. Cert que hi deixa un buit immens, que ningú més que ella pot omplir. Però posar aquest temps de repòs de la nostra escena serà la felicitat gestació d'obres que la faran triomfar més fart.

Estant contents, molt contents, de l'èxit de la Xirgu a Madrid, no és, com ha dit algú sens dubte per despit, «provincianisme». Els qui amb amor i entusiasme l'hem seguida desde els seus primers triomfs, (aquella dolça, lluminosa, eterna Reuendel, que resta encara com una de les seves més completes creacions), hem d'estar joiosos de que un altre poble, analtre Reuendel, analtre llengua, l'honorin degudament, com l'havien honorada nosaltres i això és, sempre, un motiu de contentament.

Totseguit que passa a celebrat l'actor té una necessitat absoluta, per altre part natural, de «diferenciar-se», de fer brillar el seu talent encarnant aquelles figures que els grans mestres de l'escena han encarnat. Així la Xirgu va fer molt bé, per la seva educació escènica, d'interpretar Marguerite Gautier, «Frou-Frou» o «Theodora». És indubtable que limitant-se a les obres dels nostres autors catalans no hauria passat la Xirgu de ésser una excel·lent actriu com tantes altres i res més. Ara, per haver cercat i estudiat una dramaturgia estranya, bona si voleu, però necessària per la formació d'una actriu, és aplaudida per un altre públic i una altra crítica.

També se pot dir que en l'escena catalana hauria pogut trobar heroines per «diferenciar» el seu talent en formació. Qui dubta que té molt més valor aquella alta concepció poètica de la Judit de Welp, tant forta i tant humana, que no pas aquella pobre Judit de Bethulia d'En Villaspesa, amb tots els seus versos buets, declamatoris sense emoció. Això és cert, però també cal dir que el repertori hauria sigut molt aviat agotat. Els autors de tots els temps i de tots els països han escrit sempre en vista de l'interpretador. Així, quant hi havia en el teatre català una Carlota de Mena, en Guzmán creava les heroïnes de les seves tragèdies per les quals se necessitava un fort i vigorós temperament d'actriu. Quant hi havia l'Enric Borràs s'escrivien una «Mare Eterna» i uns «Els veïns», un «Mistic» i una «Terra baixa». El teatre per la Xirgu estava encara per crear, potser també perquè ella no l'havia de menar.

Volem, necessitem ésser optimistes. Volem veure la separació de la Xirgu de la nostre escena, com un major bé per la nostra escena. Mentre ella no hi serà, mentre la nostra gran actriu recullirà els aplaudiments d'un altre públic, els autors se sentiràn esperonats a escriure per ella. I quant torni serà rebuda amb els braços oberts i sobre la nostra escena nacional crearà tot un genre teatral que encara està per fer.

Volem creure també, fermament, que tor-

primera sessió pública de l'Institut,indrà lloc el dia 28 del corrent. A partir de primer de juny immediat la Sala de Lectura quedarà oberta al servei públic. Per a utilitzar-la serà perseguit la costum de les Biblioteques més importants de l'estranger i com ho exigeixen els Estats, proveir d'una targeta d'admissió que se facilitarà en el local de l'Institut, previa exhibició d'una cèdula de presentació que podran firmar un membre de l'Institut o del Patronat de la Biblioteca o de les corporacions que la subvencionen, als professors de l'Universitat o Escoltes tècniques o un cònsol del país respectiu quan se tracta de persones estrangeres.

Les cèdules de presentació se podran recollir en la mateixa Biblioteca des del dia 18 del corrent, de 12 a 4 del matí i de 5 a 6 de la tarda.

Les targetes autoritzaran als seus possessors l'entrada a la Biblioteca, des del primer de juny de 1914, i hauran d'ésser renovades el 31 de desembre del mateix any.

Barcelona 15 de maig de 1914.— Miquel A. Fargas, president; Eugeni d'Ors, secretari.

A la Junta Provincial de Sanitat

No som alarmistes i precisament ens dol del diari haver de parlar de qüestions sanitàries que sempre porten l'alarma al veïnat, però com que val més prevenir que penedir ens veiem en el cas d'haver de fer una denúncia que sembla ha sigut feta ja tres vegades directament sense cap resultat puix malgrat la greugat de l'assumpte les coses continuen en el mateix estat.

En el carrer de Diputació entre les de Cerdunya i Marina hi han establert des barraques de gitanoes en les quals sembla s'hi ha desenvolupat una epidèmia de verola. Com que molt a la vora hi han unes cases què gateries donen precisament damunt d'aquestes barraques no cal dir el perill imminent en que estan els veïns i la preocupació en que viuen.

Traslladant aquesta denúncia a la Junta Provincial de Sanitat, esperant del seu bon zel que actuarà en la forma més convenient per a fer desaparèixer aquest gros perill.

Libres i Revistes

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

El número de la «Revista Musical Catalana», corresponent al present mes de Maig, que acaba d'aparèixer, publica com de costum un extens i variat sumari del qual sobresurten pel seu palpitant interès, els treballs: «Excursió artística de l'Orfèu Català a París i a Londres», «Manuel de Galla» i «La Vida Breve», per París. Ademés de les correspondències «Des de Suïça» i «Des de València», inserta el «Butlletí» de l'Orfèu Català, la llista de les composicions rebudes en el sisè Concurs de la Festa de la Música Catalana i les seccions «Orfèu Català», «Catalunya Teatral» i «Concerts», «Bibliografia» i «Noves».

EL SIGLO

GRANS MAGATZEMS

ACTUALMENT

Exposició i Venda de

NOVITATS D'ESTIU

GRANS OCASIONS

EN

Vestits, Abrics, Bruses, Bates, Faldes, Refajos,

Cotilles, Guants, Roba blanca, Forros, Estampats i Teixits de cotó

Camises, Colls, Punys, Corbates, Bastons, Barrets, Guardapols i Calçat per a senyors

Trajos i Barrets per a nens, Vanos, Ombrells, Corbates per a senyora, etc., etc.

Preu considerabement reduïts

SECCIÓ DE CATIFES (primer pis)

Complert Persianes de totes

assortit en classes

a preus de fàbrica

EN EL

C. N. R.

del carrer d'En Pelai

Dimecres, 20 de maig

A dos quarts de 10 del vespre

De l'U.F.N.R.

Per a que aquesta secció sigui completa, preguem a totes les entitats del partit que'n envien notícia de tots els actes que organitzin.

EN FOLLA RODÉS

Com anunciem en altre lloc ahir amb l'expressió de marxar a Madrid el digne diputat per Balaguer i estimat amic nostre En Felip Rodés per a assistir a les sessions parlamentàries. Un bon número de correllionaris i amics van acompanyar-lo fins al baixador del passeig de Gràcia.

EN JOSEP MESTRES

El nostre il·lustre amic, el president de la Diputació provincial de Tarragona, va sortir ahir de l'expressió d'ahir de Reus cap a Madrid, per a gestionar importants assumptes d'aquella província.

Festa de la Música Catalana

ANY VI

Composicions rebudes per al

Concurs de 1914

(Acabament)

20. Elegia i Scherzo fantàstics, per a

orquestra de corda. L.: «Voluntats».

21. Suite en sol menor, per a gran orquestra. L.: «Fent art, fent Patria».

22. Quartet en do major. L.: «Sigris».

23. Última Pasqua, poema per a gran orquestra. L.: «Vigília del Sacrifici».

24. Impressions simfòniques, per a gran orquestra. L.: «Pèl poema».

25. Quartet. L.: «Visa Catalunya».

26. Cant patriòtic contra'l tual parlar, a veus mixtes. L.: «Un bon català jamaí blasfema».

27. A modo de Scherzo, per a gran orquestra. L.: «Scherzo».

28. L'Apèch, per a piano. L.: «Sent Grial».

29. Cap al bart, per a orquestra de corda. L.: «Quietut».

30. Escenes mitjvals, per a gran orquestra. L.: «Catalunya».

31. El teixidor: chor mixte. L.: «Per trana pena i dolor».

32. Missa d'estil popular-gregorià. L.: «Ave Maria advocata nostra».

33. Corpus: chor mixte, opant al premi XIII. L.: «Plaure de gnostia».

34. Cançó popular per a chor mixte: Lo Cant dels aucells. L.: «Cançó rosinyol».

35. Cançó dedicada a la Mare de Deu, a una i a dues veus i orgue al pedal. L.: «Ave Maria, Virgo serena».

36. Rondalla llatina, per a orquestra de corda. L.: «Dolça cançó».

37. Cançó dedicada a la Mare de Deu, a una i a dues veus i orgue. L.: «Ave Maria, stella, sub tuum praesidium confugimus».

38. Cançó popular per a chor mixte: «Hocu Riera». L.: «Per a Sant Joan».

39. Missa d'estil popular-gregorià. L.: «A la Mare de Deu de Nuri».

40. Simfonia en do menor per a gran orquestra. L.: «Canem, germanis, el renacimiento de nostra terra».

41. Lluny de ma terra: chor d'homes. L.: «Oh patria».

42. La cançó de Catalunya: chor d'homes. L.: «Gloria i honor».

43. Melodies per a cant i piano. L.: «Tristols».

44. Anyorança: chor a veus mixtes. L.: «A donde te escondiste, amado».

45. Moment simfònic, per a orquestra de corda. L.: «Jovenut».

46. Oda a Espanya: chor a veus mixtes. L.: «Catalunya».

47. L'Any mit, poema per a gran orquestra. L.: «Supersticions».

48. La fugida a Egipte: chor a veus mixtes. L.: «Rossinyol no rellit tan d'hora».

49. Dues cançons populars per a chor mixte: La tornada del Cavaller i El Mestre. L.: «Tres i Amor».

50. Dues cançons populars per a chor mixte: Els fadrins de Sant Boi i Cançó de l'Infant. L.: «Galzura i tendresa».

51. Suite d'Anacoreta, per a gran orquestra. L.: «La rondalla de l'Amor».

52. Vallencs, poema per a gran orquestra. L.: «Simfonia».

53. La Balanguera: chor mixte. L.: «Alma Catalana».

54. Flors hiñones, per a cant i piano. L.: «Forya d'amor no segueix manera, etc.».

55. La Ghesiera: chor mixte. L.: «L'Amor dels amors».

56. Corrandes: chor d'homes. L.: «I de valsi».

57. L'Arca de Noé: chor mixte, opant al premi XIII. L.: «Stich».

58. El mal caçador: chor d'homes. L.: «Avisio».

59. La Nevada: chor mixte. L.: «Impressions».

60. Melodies per a cant i piano. L.: «Impressions».

61. Tres peces característiques, per a piano. L.: «Essent la música popular marra de França, etc.».

62. Suite al llatí

Esto lo dijo, Sres. Diputados, el señor Sánchez de Toca, y constará en el «Diario de Sesiones. (El Sr. Marqués de Figueroa: Pero siempre con el refrendo y la responsabilidad de un Gobierno) Pero, ¿y cuando Zeluzán? (El Sr. Ministro de la Guerra: ¿En qué momento?) ¿Y si no está puesto aquí, no se releva al general—El Sr. Nougués: (Que se le habla de releva) Señores Diputados, ahí queda el texto y conste que no he aportado este texto como hombre de partido. (El Sr. Presidente del Consejo de Ministros [No] Sr. Dato. Lo he aportado para dar al Parlamento y al país una visión exacta de la gravedad del problema y de las fuerzas que en el actual, y para decirlos, señores Diputados, en el actual momento, se están esperando, para que el tiempo resuelva el problema y la victoria de la guerra elimine el problema de la guerra.)

Africa, como tenemos el convencimiento de que esas fuerzas continuaran actuando en el mismo problema y en idéntico sentido, nosotros hemos de proponer como única solución, salvadora y patriótica, la de abandonar la situación en la que nos encontramos a renunciar absolutamente a la acción y a los intereses, si intereses tuviéramos allí. Si yo creyera, Sres. Diputados, que esas fuerzas y claras identidades intenciones, es evidente personal que se opone en otros problemas internacionales, en que se ha comprometido a nuestra España, de jure, de facto, y se traría íntegramente la solución al Parlamento, que al fin y al cabo es el depositario de la vida y del porvenir de la Nación, discutiríamos; pero como esas fuerzas y aquellas claridades a que me he referido antes actuaron de la misma manera y en idéntico sentido, como he visto desde 1909, que no podíamos discutir este problema de África, los que teníamos una investidura parlamentaria, sin que desde el campo de la guerra salieran voces protestando, como he visto a un general Marina en un lance de honor con el doctor Muesre, y he visto la carta del general Villalba al doctor Maestre, y la del capitán de Estado Mayor, Sr. Quijano de Llano al ex subsecretario de Estado, Sr. González Hontoria, y la del general Buzacoi al señor Maura Gamazo, sin que estos hechos se castigasen, sino que se repitiesen y se van sucediendo sin que el Gobierno tome una determinación, creo, Sres. Diputados, que no podemos tener ninguna fe en esta solución ni conceder por más tiempo expectación bondadosa a la solución de este problema.

Creo, Sres. Diputados, haberos convencido; los que me conocéis ya sabéis que discuto de buena fe, de la honradez de mi intención, y de que mis proposiciones y palabras no se inspiran más que en el porvenir de España, y que no he hablado como hombre de partido; pero os diré, además, que esta minoría no es la única que opina que no hay más solución que la del abandono; no es esta minoría la única que cree que nuestra situación en África, no tendrá más solución que la que tuvo nuestra vida colonial.

Els homes de la conjunció

A mi me interesa hacer constar que en las pasadas Cortes la minoría de Conjunción republicano-socialista, en la cual estaban entonces también los amigos que hoy acudilla D. Melquíades Álvarez, propuso una enmienda al dictamen de contestación al discurso de la Corona, enmienda que decía lo siguiente:

«Es de lamentar que iniciara la guerra del Rif, y más aún, mucho más, su indecisa continuación, ya que el día en que, a satisfacción del Gobierno, se puso con eficacia el correctivo mercenario por la agresión italiana contra trabajadores españoles, quedando así cumplida la función de policía que nos compella, las tropas debieron volver a Melilla, en vez de ir al Barranco del Lobo, dando lugar al derramamiento inútil de sangre preciosa y a gastos y dispendios que llevan traza de ser permanentes.»

El ilustre Sr. Azorín, nuestro insigne maestro, autor de esta enmienda, como veía con claridad el porvenir: ¡Que intenciones personales tenía también entonces S. S. de este problema! Pero es más; discutimos el Tratado de Noviembre de 1912 y el ministro de Estado preguntó

al señor Azorín: «Si S. S. hubiera gobernado y se hubiera encontrado con estos antecedentes diplomáticos y con estos antecedentes de hecho, ¿que es lo que hubiera hecho S. S.?» Y el Sr. Azorín contestó con estas palabras: «Ya lo dije en otra ocasión: renunciar íntegramente a África, menos a Ceuta y a Melilla, y creo que añadir que esas plazas me interesarán más que nada por si algún día pudiéramos cambiar Ceuta por Gibraltar.» (El Sr. Fábila: ¡Que bonito! El Sr. Salvatella: Propongo otra cosa más bonita al Sr. Fábila: Hablar así de palabras del Sr. Azorín. Es una irreverencia por lo menos.) Estas son las manifestaciones de Azorín en nombre de esta minoría. La enmienda se presentó en 1910; las palabras del Sr. Azorín fueron pronunciadas en Diciembre de 1912.

Se implantó el Tratado y estamos en 1914. ¿Qué política hemos seguido desde la implantación del Tratado?

He de referirme además al mismo Sr. Sánchez de Toca, en la seguridad de que será mal recibido este texto, lo mismo que lo ha sido el otro, por la mayoría.

El Sr. Sánchez de Toca, después de una reunión de la Liga Africana Española que se celebró el día 25 de Octubre de 1913, dice lo siguiente: «El problema de nuestro protectorado en Marruecos, con política y obras de paz, que se presentaban los comienzos del año actual como una de las empresas de Estado más asquerosas y más afianzadas a las posibilidades económicas de España, ha venido, por las incoherencias de nuestros gobernantes, a convertirse en una pesadilla.»

«La nota desconsoladora que, con parvosa coincidencia de juicios, arrojan todas nuestras informaciones se sintetiza en testimoniar que allí en todos los órdenes se han desarrollado las enfermedades de los tiempos peores de nuestras corrupciones en Ultramar.»

Y añade al final, y como síntesis de su pensamiento: «Mas si esta zona ha de estar gobernada militarmente o continúa administrándose como hasta aquí, valdrá más retirarnos.» Así hablaba el Sr. Sánchez de Toca en Octubre de 1913 y el Gobierno dirá si ha mejorado o ha empeorado la situación de aquella zona, desde esa fecha hasta el día de hoy.

Els regionalistes

Y he de citar también unas palabras del señor Cambó que, por ser breves y por lo que significa en la política española, me interesa apoyar en ellas la proposición que he formulado en nombre de esta minoría. Son palabras pronunciadas en 4 de Noviembre de 1913, es decir, casi un año después de la aprobación del Tratado franco-español.

«El Gobierno, señores, tanto el Gobierno actual como el Gobierno liberal al que han sucedido, viven en un completo engaño respecto de la situación de la opinión pública en España con relación al problema de Marruecos. Creen que la opinión pública el problema de Marruecos no le preocupa porque dicho problema es poco comentado por la Prensa; y la Prensa calla, una parte, por la cuenta que le tendrá, y la otra, por creer que el patriotismo le obliga a callar. Pero a pesar del silencio de la Prensa la preocupación de todo el pueblo español va siendo más intensa cada día y la preocupación del problema de Marruecos es hoy preocupación de todos los pueblos de España y de todas las familias.»

Hoy y cada día más se va perdiendo

la esperanza de que nuestra actuación en Marruecos sirva, como a algunos nos parecíamos, de rehabilitación de toda una historia de vergüenzas en la colonización de Ultramar, que valiese a dar a la pobre España, desgraciada y deshecha por las discordias de sus hijos, un ideal colectivo que a todos nos hiciese y que fuese creador de un nuevo patriotismo; esa esperanza se va perdiendo cada día y en su lugar toma hondas raíces en la conciencia de las multitudes la impresión de que España no ha aprendido nada en los últimos desastres que sigue en Marruecos el camino de Cuba que estamos preparando la misma cida que tuvimos en Ultramar y que la estamos preparando a las puertas de Europa y que allí vamos a poner de manifiesto a los ojos del mundo todas las vergüenzas y todas las inepticias de nuestra decadencia.»

Y dice el Sr. Cambó al final que «a lo de Marruecos se ha de poner un término pronto, muy aprisa. Con una realza sin defensor y con un factor como el de Marruecos puede ser muy negro el porvenir de España.»

Se dice que el Rei tiene una popularidad inmensa; se dice que los partidos republicanos y revolucionarios están deshechos; y recordáis vosotros que la trifulca de los partidos republicanos es siempre presagio de las grandes convulsiones revolucionarias, y recordáis también los que hayáis leído Historia que los momentos de gran popularidad de los Príncipes muchas veces estaban muy cerca de los cambios de régimen.

Delante de esta situación, voy a pedir a Dios, señores, que no llegue aquel momento en que los hombres normales, los hombres que creen que la revolución siempre es un mal y que la evolución es el camino del progreso, que no llegue el momento en que estos hombres delante de una revolución que está hecha, hayan de comprender de la civilización y el progreso y de la que su deber y el deber de los principios vida misma y de la unidad que han de defender no les marque el camino de ser cauces que conduzcan las aguas revolucionarias y de ser diques que los detenga porque podría hacer más grave el daño.»

«En qué ha mejorado la situación desde aquella fecha en que el Sr. Cambó con su clara visión de las cosas, pronunció estas palabras? En nada, porque hoy estamos mucho peor.»

El Sr. Cambó en aquella ocasión, el Sr. Maura y Gamazo en su discurso y el Sr. Conde de Romanones, han propuesto como solución el nombramiento de una Comisión parlamentaria. No ha dicho el Gobierno su pensamiento de una manera concreta respecto a esta proposición; cuando lo diga, lo discutiremos; pero desde ahora me interesa decir que entiendo que el nombramiento de una Comisión parlamentaria para estudiar el problema de Marruecos es también una solución puramente nominal. Las Comisiones parlamentarias cuando dan resultado, que lo dan muy pocas veces, es cuando se presenta un caso concreto de corrupción en un ramo de la Administración, un caso de corrupción de un Ministro, un caso de intervención del Poder ejecutivo en la esfera del Poder judicial, pero para un problema de esa gravedad, el Sr. Maura Gamazo, ¿me permite S. S.? Lo que he pedido a la Cámara es una Comisión parlamentaria para examinar lo ocurrido en Marruecos desde 1909 hasta 1914 e informar a la Cámara de todo ello. Nada más. No creo que sea éste el alcance que le daban el Sr. Conde de Romanones y el Sr. Cambó

en sus discursos. Creo que es una Comisión parlamentaria para estudiar el problema de Marruecos y proponer soluciones al problema. (El Sr. Conde de Romanones: Eso sería gobernar.) Yo desde luego, dada la magnitud del problema, creo que no puede someterse a una Comisión parlamentaria. Es, como dije en la tarde de ayer, el problema de España; la Comisión es el Parlamento y el ponente, el Gobierno, el Gobierno que proponga soluciones y ejecute actos. El Parlamento discutirá estos actos y estas soluciones. No creo, señores Diputados, en la eficacia de estas Comisiones; no creo que los parlamentarios podamos ejercer — no teniendo la responsabilidad del Poder — más que la fiscalización desde estos bancos; porque es muy peligrosa, siempre lo es en estas actuaciones exteriores, la intervención de los parlamentarios, pero lo es mucho más en España, en todo lo que se relaciona con la política que se sigue en el Norte de África y así se lo he recordado esta tarde al Sr. Villanueva.

Opinions varies d'Espanya i de l'Estranger

Seguramente los Sres. Diputados habrán leído, muchos de ellos al menos, una obra interesantísima que se ha publicado con el título de «La guerra y el problema de África, por un africano más», obra muy interesante que demuestra que su autor conoce y sabe muchas cosas de las que allí han pasado y de las que están ocurriendo. Y al decir que las tribus vecinas de Tetuán hablan interpretado como un acto de cobardía por parte de España las fracasadas negociaciones de los «Nostros» con el rey de Marruecos, cita el caso de que entre las tribus corrió el rumor de que el Ministro de España, que había ido en coche a Larache (Villanueva) no les dejaba ya hacer la guerra. Yo temo, Sres. Diputados, que si se nombra una Comisión parlamentaria, el día que la finalidad o el tiempo haya resuelto con su mano inextinguible ese problema con la única solución que ha de tener, quizá sería esa Comisión parlamentaria la única responsable de todos los desastres ocurridos en el Norte de África. No; Comisiones parlamentarias, no; el Gobierno que proponga y nosotros discutiremos la propuesta del Gobierno y su política en Marruecos.

Y nada más, Sres. Diputados. La única objeción que ya se ha hecho a nuestra proposición de abandonar la situación creada en Marruecos por nuestra política (y si para ello fuera preciso, abandonar la situación y la acción), es la de que hemos de cumplir los Tratados internacionales, responder a la misión que Europa nos ha confiado, contribuir a mantener el «statu quo» en el Mediterráneo.

Señores Diputados, los Tratados internacionales son muy frágiles se rompen con una actividad extraordinaria por la brutalidad de los hechos. He visto como los Tratados internacionales que regulaban la situación báltica cayeron triturados por la guerra, y los mismos Tratados que habían servido a las naciones bálticas para hacer juntas la guerra contra Turquía, quedaron rotos por la misma fatalidad de los hechos el día siguiente de haber acabado la guerra con los turcos.

Que nosotros no podemos faltar al cumplimiento de la misión que Europa nos ha confiado, Europa no nos ha confiado ninguna misión; han sido los hombres de Estado de España los que han reclamado el ejercicio de esa misión; porque el artículo 1º del Tratado franco-español dice que «Francia reconoce que a España le toca el derecho de velar, etc., etc. De manera que nadie nos confiere misión alguna. En el Tratado franco-alemán arreglado las cuestiones Francia y Alemania y no se hacía ninguna referencia a la actuación de los intereses de España en el Norte de África. Pero aunque así fuera, nosotros habríamos podido aceptar una misión limitada, como la que nos imponía la Conferencia de Algeciras, nosotros podríamos haber contribuido a la dirección de unos «trabajos», nosotros podríamos haber participado en las instituciones que se crearon en la Conferencia de Algeciras. Es más; creo que nosotros debíamos haber aprovechado y no haber abandonado todos aquellos resortes de influencia que para España hubiera significado una real y honrada aplicación de los preceptos de la Conferencia de Algeciras. Pero sostener que no podemos abandonar nuestra situación en África porque Europa nos ha impuesto una misión! Lo que ha de tener en cuenta el Gobierno y lo que ha de tener en cuenta el país es si esa misión no es superior a nuestras fuerzas, que no estamos perdiendo la vida nacional para cumplir una misión conveniente a los intereses diplomáticos y comerciales de Francia y de Inglaterra. Lo que se ha de tener en cuenta son aquellas palabras de un Ministro inglés que recordo aquí una vez el señor Azorín que las naciones, por fuertes que sean, no pueden acometer empresas superiores a sus fuerzas porque (decía) Naciones más fuertes y poderosas que nosotros se han derribado por haber cometido esa locura.

Y cuando vemos que la misma Francia, a pesar de tener un interés diplomático comercial y mundial, de representación y prestigio internacional y quizá de vida nacional en la obra que está realizando en el continente africano, que sus Gobiernos: ni un hombre más, ni una peseta más; y cuando en Francia, en el Parlamento y fuera de él, se oyen voces que advierten que con esa obra colonizadora se puede poner en peligro la defensa nacional, y que aquellos Gobiernos dicen al Presidente de la República y reconocen que la vida colonial de África está supeditada a los intereses de la Metrópoli, ¿por qué no hemos de hacer eso nosotros y no hemos de decir lo mismo? ¿Por qué no hemos de proponer la revisión de esos tratados si estimamos la misión superior a nuestras fuerzas? No lo haremos por perjuicios históricos y porque continúan gravitando sobre este problema aquellas fuerzas a que antes me he referido.

No se quebrantaría tampoco el «statu quo» del Mediterráneo. España lo mismo puede ser una nación mediterránea que una Nación atlántica. Los que dicen que nuestro porvenir está en América, que trabajen que envíen misiones pacíficas, comerciales, para que España, de Nación mediterránea, se convierta en Nación atlántica. Además el «statu quo» del Mediterráneo no se quebrantaría, porque si se quebrantamiento sería la guerra europea, y este es un fantasma que los pueblos europeos ya no temen, porque la guerra europea no estalló cuando lo de Tánger, ni cuando lo de Agadir, ni cuando el rompimiento del Estatuto báltico; y la guerra europea no ha estallado ni estallará porque actúan contra ella dos fuerzas completamente contrarias, que en las horas de peligro actúan en el mismo sentido para mantener el interés supremo de la paz por un lado, el dinero, los grandes negocios, y por otro lado, el pueblo. (Né la

estás viendo en esa Francia, que tiene en pie los grandes problemas de organización militar? En las últimas elecciones los partidos de las derechas y los del centro han perdido, y los socialistas les han ganado 38 puestos, tendrán 103 Diputados en la Cámara. (Un Sr. Diputado: Ya habíamos ganado los tres años?) Ya habremos de verlo. Pero el caso es que los socialistas han ganado puestos, y en esa proporción sus fuerzas que se han encontrado y se encontrarán siempre en frente de 18 o 20 para evitar que se desencadene la guerra europea. Por consecuencia no se quebrantaría tampoco el «statu quo» del Mediterráneo.

Un exemple i una política

Por todas estas razones, creamos que no hay ningún motivo de orden interior, ni de orden internacional, que nos impida aceptar nuestra solución.

Término. Sr. Presidente del Consejo de Ministros leyendo unas palabras del general Lyautey, que son aquellas a las que nos concurrimos mi intervención en este debate sin haberlas traducido al castellano. El general Lyautey, en Casablanca, en un banguete que la colonia francesa dio al Diputado M. Longue, ponente del empréstito, pronunció estas palabras:

«Os agradezco haberme proporcionado la ocasión de proclamar la estrecha unión que existe entre todos los depositarios del Poder público, entre el Gobierno, su representante en Marruecos y el Parlamento mandatorio de la Nación. Es sobre esta unión indispensable sobre que descansa el porvenir de este país. A cada uno su obra: al Gobierno, a sus representantes, la decisión, la ejecución y la acción; a los mandatarios de la Nación, encargados por ella de la guarda de sus intereses, el cuidado de velar por la mejor gestión y por el empleo más eficaz de los recursos nacionales. A esta fiscalización del Parlamento ninguno de nosotros quiere sustraerse, sino que, por el contrario, deseamos que se ejerza como hoy sobre el terreno para aportarnos avisos y consejos esclarecidos.»

Yo no podría cumplir la tarea que me incumba, administrativa y militar, si no me hubiera plenamente acompañado por la confianza del Gobierno, del Parlamento y del país.

Pero vos — dijo dirigiéndose a M. Longue —, no solamente habéis rendido homenaje al esfuerzo de nuestros colonos, sino que también habéis hecho la justicia debida a nuestras estimadas tropas, y lo habéis hecho con convicción, porque las habéis visto en la obra que están realizando, habéis sido testigo de su trabajo. En lleno de actividad creadora, y a la vez tan ingrato y tan oscuro. No se puede olvidar que si trabajamos aquí en seguridad es porque delante de nosotros, allá al lo lejos, hay una barrera viviente que cada día avanza y nos protege extendiendo a la vez el campo abierto a todas las actividades y energías. Permittedme, pues, que me acerque por un momento del uniforme que visto para agradeceros el homenaje que habéis rendido a nuestras tropas.»

Estas palabras del general Lyautey son la síntesis de toda una política. Medite sobre ellas el Gobierno. No tengo más que decir. (Aplausos en la minoría republicana.)

DIVERSIONS PUBLICQUES

Teatres

Gran Teatre del Liceu

Tres grans concerts de la «Schola Orpheonica» els dies 21, 24 i 28.—210 executants. Continuada obert l'abonament en l'Administració del Teatre de 10 a 11 del matí, de 4 a 7 de la tarda i de 9 a 11 de la nit. Detalls per cartells.

TEATRE CATALA ROMEA

Avui a un quart de deu, GRAN EXIT
ABEN-HUMEYA
Tots els dies: «Aben-Humeya».

Teatre Tivoli

Avui dilluns. Companyia dramàtica Enric Borrás. A dos quarts de deu. Programa: Primer La comedia en un acte «El brazo derecho». Segon Estrena en aquest teatre del drama en tres actes de don Joaquim Dicenta que assistirà a l'estrena.

EL LOBO

dia obra l'estrenat Enric Borrás a Madrid, fent una veritable creació del protagonista. L'il·lustrat Dicenta assistirà a la representació. Tros molt significats. Demà dimarts se representarà l'espectacle popular a benefici del públic que tenia que ferse avui dilluns. Dimercres gran estrena: «Més allà de la mort» per En Borrás.

Teatre de Novitats

Avui dilluns sessions completes. Tarda a les cinc. Nit a dos quarts de deu. Gran exit de la grandiosa pel·lícula de TRES MIL METRES Nerón y Agripina editada per «La Film Artística Gloria» de Torino i interpretada pels més reputats actors del Teatre Itàlia, espectacle primer i únic en el seu gènere. Il·lustracions chorals en els principals quadres de la pel·lícula.

Tots els aimants de l'art no deixaran de veure aquesta maravillosa concepció del progrés, que reproduceix l'història de Nerón amb tots els fets més culminants, presentant a l'espectador amb tota la seva realitat la llegendaria epopeia. L'Empresa no ha escatimat gastos ni sacrificis per a obtenir l'exclusive de l'assumpte d'aquesta pel·lícula que el públic desitja veure amb els seus detalls de son grandiositat argument. Un milió i mitj de liras ha costat a l'Empresa d'aquest argument-història que ens transporta a una de les més interessants èpoques de l'història de Roma. Tots els dies de feina se representarà tarde a dos quarts de sis, i nit a dos quarts de deu.

Preus baratíssims

Llotges 2'43 Butaca platea 1 pta.

Totes les demés localitats i passeig 0'52

Entrada segon pis 0'34

Exit sense precedents: «Nerón y Agripina».

Teatre de Novitats

Companyia cómico-dramàtica del Teatre de

la Comedia de Madrid. Temporada d'estiu. Continuada obert l'abonament a l'Administració del Teatre d'onze a dos quarts d'una del matí, de 3 a 6 tarde i de 9 a 11 nit.

Teatre Nou

Avui dilluns, nit, a dos quarts de deu, programa immens. Primer La grandiosa revista «Paralelo Hotel». Segon El saïnet de l'immortal Vilanova, convertit en sàrque amb cançons d'En J. Montero i música del mestre Montserrat «Les hodes d'En Cirilo». Tercer Exit grandios, la preciosa revista «Una revista més». Dimercres 20, tarde i nit, grandios benefici de Salud Rodríguez amb programes colossals.

Gran Teatre Espanyol

Avui dilluns. Gran companyia de magia. Tarda a les 5 matí i nit a dos quarts de deu: La magia de grandios espectacle

La almoneda del diablo

4 actes, 23 q. adre, autric cos de ball, 24 ballarines, l'eminent parella italiana

Giuseppina Horn i Emilia Sellent

23 decoracions noves d'En Brunet i Pous i Gimenez Solà, esplèndida callumenciació, micos, hades i odaliscs, etc. etc. Entrada i butaca

1'65 ptes. General 0'35. Demà, nit: «La almoneda del diablo».

TEATRE CÒMIC

Avui dilluns, 18, exit extraordinari de la companyia de «Vaudeville» dirigida per don Bonaplata Alcantorn. Tarda a les 5, gran matí-ne. Sorollós exit del «vaudeville» en 4 actes

Escàndols de la vida galant

Entrada i butaca una pta. General 25 céntims. Nit a dos quarts de deu. Primer La comedia en un acte «El dot de la pútila». Segon Altre coloss i sorollós exit del «vaudeville».

Escàndols de la vida galant

riure continuu. Amb aquest «vaudeville» se cura el mal humor, aquí respira l'alegria, les riallades son excessives, el riure va en augment. Visca l'alegria! Entrada i butaca 1'30 pessetes. General 0'30. Dimercres estrena del «vaudeville» en dos actes «Cambra d'or. Se despatxa a Comptaduria».

Saturn Parc

Importantíssim i elegant Centre d'atraccions amb els sports més nous i de major exit coneguts.

Avui dilluns tarde i nit la reputada banda del regiment de Vergara amuntarà aquest local, executant com de costum un escullit programa.

Espaiós café amb variat i selecte servei.

Entrada de passeig 10 céntims.

Demà, 19 de maig, gran matí-ne de moda. Gran batalla de flors

en la que regirán els següents preus: Entrada general de passeig 10 céntims. Entrada de preferència al recinte de la batalla a 0'25 pessetes. Llotges amb 6 entrades amb dret a un sac de flors i tres paquets de confetti 10 pessetes. El timbre a càrrec del públic

FRONTO COMTAL

Gran partit per a avui, tarde, a dos quarts de cinc.

ROJOS: Dor's, Eguluz.
BLAUS: Eitorra, Edoicita.
Entrada 1'50 pessetes.

Concerts

ALCAZAR Gran Café Concert. Res-taurant de primer ordre. Sargües alegres Continuant Gran Debut.

ROYAL ORNDERT «MUSIO-HALL» Marqués del Duero, 103, davant Teatre Comtal. Grans Concerts tots els dies tarda i nit, per una important «Companyia de Varietés».

REBORO MUSIO-HALL Marqués del Duero, 83. Grans debuts tots els dies tarda i nit, per una important COMPANYIA DE VARIETES.

Music-Hall LA BUENA SOMBRA Ginjol 3. Tots els dies tarde i nit GRAN CONCERT CELEBRITATS MUNDIALS ENTRADA LLIURE

MOULIN ROUGE. — MUSIO-HALL. Concerts tots els dies tarde i nit per nombrosa Troupe de Varietés.

Cines

Grancine saló Doré

Avui dilluns hermosíssim programa de pel·lícules i grans atraccions. Exit de «Ehe Singers»

acrobates de primer ordre. La gran atracció

«Moreno...?»

imitador de veus, sons, i animals. Exit gran de la jove i hermosa ballarina

Caridad Delmonte

Entusiasme sens igual de l'hermosa cançonetista

Paquita Escribano

Darrers dies de les dues hermoses DELMONTE, ESCRIBANO

Divendres grans sessions tarde i nit a benefici i comiat de

Paquita Escribano

Aviat «Los Gari-Usets», «Los Mingorancas» i «Salud Ruiz».

Varies

Gran café de Novitats

Academia de billar. Tots els dies. Tarda a les 5 i nit a les 9. Partits al quadre. Tres bandes i rois pels reputats professors Adorian, Marvó, M. Sanchez, Lodares, Pereyra, E. Sanch'ez, Oriega, Rodón, Sugrañes i Graner. Apostes múltiples.

CICLES

SANROMA

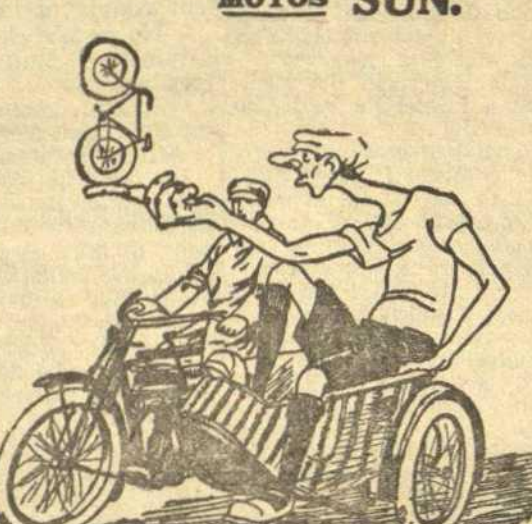
Els més sòlids i lleugers

Teléfono 1445

Balmes 62

BARCELONA

MOTOS SUN.

MARIN-OPTIO

Gran assortit en gafes y lentes de cristall de roca de primera classe, a 5 pessetes. Lentes d'aigua cristall insuperables. Preus reduïts. Se serveixen amb exactitud y rapidesa els encàrrecs dels senyors metges y oculistes. — Se garantisen els objectes.

ARCS, 3 JUNY A LA PLASSA NOVA

Aparells parlants, discos i rotllons autoplansos

COMPA, CA XVI I LLIBUR

New-Phono, Amplo, 35-Barcelona

Isacurral Plaça Trilla, 4, Gracia

DINER en 1.ª hipoteca i sobre valors des de 3 per 100 anyal, en lletres propietat, industrial i comercials des de 4 1/2 per 100 al mes.

DINER en 2.ª hipoteca, usdefruits, punts indivisis i sobre genres, pianos, catruages i tota garantia que convingui. Rambla Santa Mónica, 4, entresol.

Preus de subscripció:

Barcelona el mes 1'00 Ptes.
Espanya trimestre 4'50 .
Estranger 9 .

El Poble : Català

Diari Federal Nacionalista Republicà

Butlletí de subscripció

Don _____
de _____ carrer _____ núm. _____
se suscriu per un trimestre començant el dia _____ de _____
de 1913.

FIRMA _____

NOTA: Per a suscriure's enviar el present butlletí a l'Administració d'EL POBLE CATALA, acompanyant l'import de la subscripció en lliurança de fàcil cobrament.

PIANOS Y HARMONIUMS

El A. B. C. Hospital, 121
Màquines per a cosir, garantitzades
Des de 30 pessetes
Accessoris i reparacions

ES COMPREN tota classe de mobles, panos, calces per a capdals i obje i vari.
Carrer Boqueria, número 47.

Esqueles mortuories

SE REBEN

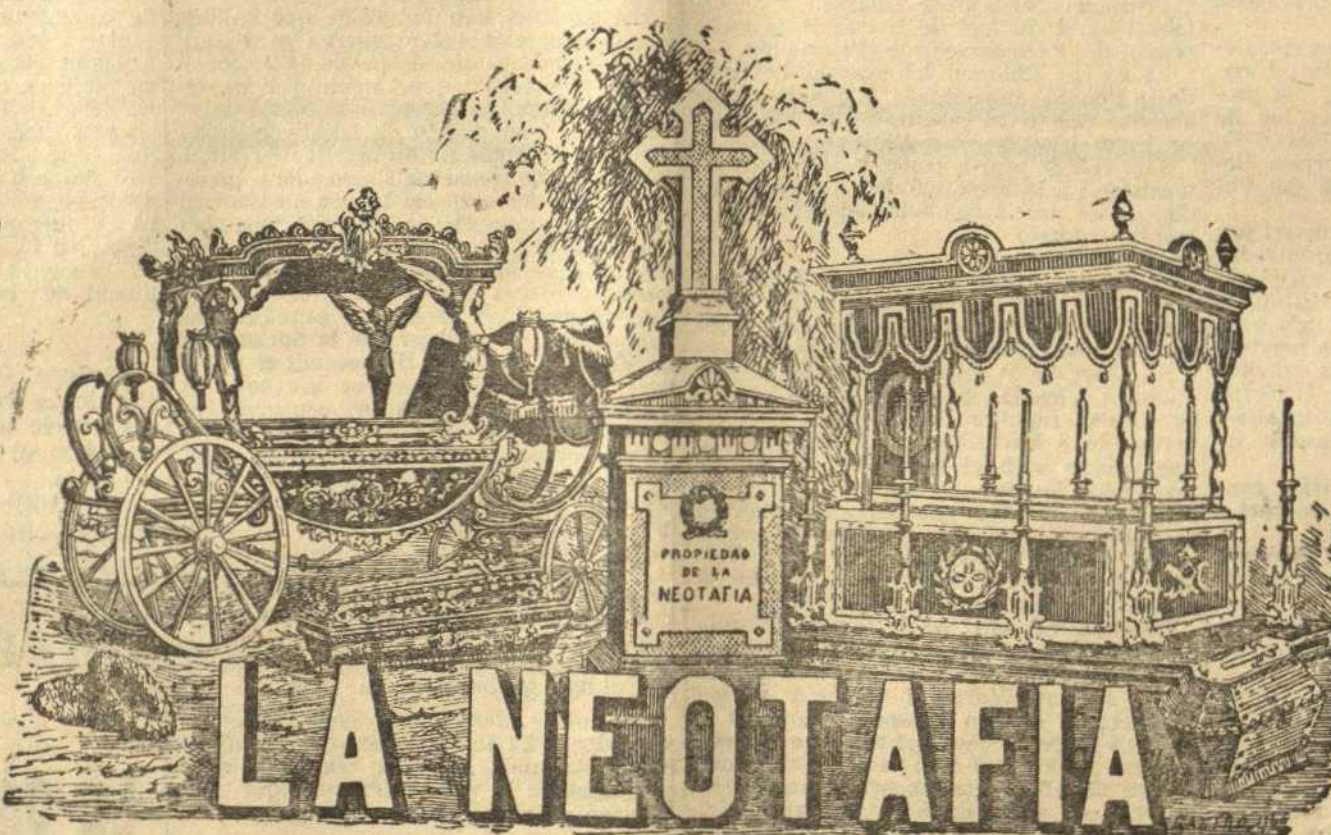
A l'Administració
Des de les 10
de la tarda

A l'impremta
Des de les 10
de la matí

PREUS Y TABANYS, SEGONS CATALEO

GRAN EMPRESA FUNERARIA

Societat Anónima

LA NEOTAFIA

40 Sucursals amb teléfon
a Barcelona i pobles
agregats

Enterros des de el més
sumptuós al més modest;
d'aquets des de 25 ptes.

Central: Rambla Catalunya, 29 - Teléfono 397

Tallers, fábrica i cotxeres: CAMPO SAGRADO, 24 - eléfon 2.691

Estufa de desinfecció, portátil a domicili, única a Barcelona